

Institut

Revista dels estudiants de Batxillerat

SUMARI

La revista i l'Institut, editorial. — **L'art gòtic i l'antic Hospital de Santa Maria**, Joan Valls B. — **La luna nueva**, J. Santamaría. — **Pro-paz**, Carmen Iglesias. — **Obtenció del radi**, Eduard Mesalles. — **Tradicions: Tots Sants**, Jaume Canela. — **Visió de port**, Eduard Mesalles. — **Entrebancs: Un pla... un Institut**, Marian Bach. — **Cuentos de «Institut»: Pinceladas humanas**, V. Jauset Elrio. — **Amenitats**. — **Noticiari estudiantil**.

Lleida

Any II - Número 7

Novembre 1935

Els estudiants

que es vesteixen a

MAGATZEMS de **SANT PERE** S.
A.

*es destaquen per llur dis-
tinció i són l'admiració de*

l'Institut

COL·LEGI

IBÈRIC

PREPARACIO
per a l'ingrés als centres
de segon ensenyament i
escoles especials

Batxillerat-Magisteri
Peritatge Industrial i
Mercantil

Av. República, 18

LLEIDA

MECANOGRAFIA, IDIOMES, COMPTABILITAT, ETC.

INSTITUT

REVISTA MENSUAL ESCOLAR

REDACCIO I ADMINISTRACIO: INSTITUT DE SEGON ENSENYAMENT

La revista i l'institut

Prou que han passat les vacances com un somni ràpid i veloç amb tot aquell somriure fetiller del bon estiu; mes, sense esperar-lo ens ha esdevingut l'hivern; ens ha arribat per tant aquest assolellament pacífic de les nostres turbacions escolars. Hem volgut també posar-nos tots a les nostres enquestes estudiantils i a l'engrandiment de la cultura general dreçada en el tocom del profit de tots els estudiants del nostre estatge.

A fet d'això s'ha volgut donar a llum per segona vegada aquesta revista, digna de tot pensar objectivista i lliure de supersticions i prejudicis.

Esperem, amb el voler de l'esperit estudiantil, que serà aquesta el noticiari i portantveu dels nostres assumptes i problemes. Tots, des de les aules fins a l'estatge individual, des dels esbarjos als més destacats esports. Tots i de tot podem col·laborar-hi.

Per què no? si mentre el que s'ha escrit sigui d'un interès general.

Mes, què es proposa portar a cap aquesta? — molts diran. — No es demana res més, per mitjà de la revista, que una unió estudiantil espiritual de tots nosaltres, els alumnes d'aquest Institut. Una unió plenament moral, per poguer així, sobrepujar un grau més la nostra cultura.

Com a una de les nostres necessitats que també caldria disoldre, és la construcció propera d'un nou Institut, el qual està ja en projecte sobre els límits de la carretera d'Osca.

També per això ens precisa el fet d'ajuntar-nos per al nostre benestar i per les necessitats nostres.

Els alumnes que portem a cap la tant esmentada revista «INSTITUT» ens sentim optimistes; i encoratjats per l'emoció que notem envers d'aquella nova publicació, saludem als nostres lectors, esperant que, en tot també ens ajudaran. Puix tots els estudiants plegats serem uns al front d'aquesta.

L'art gòtic i l'antic Hospital de Santa Maria

De les grans construccions de l'Edat Mitjana, destaquen per llur tipisme les que diem religioses (catedrals, monestirs...) i els superbs castells, símbol les primeres del poder eclesiàstic i els altres del domini senyorial.

Mentre no es digui altra cosa, s'entendran les construccions religioses.

* * *

Era a mitjans del segle XII, quan a les contrades del N. de França, s'erigiren construccions religioses en les que, sense apartar-se de la pesada i robusta base romànica, s'hi observava un canvi en alguns dels elements constructius de l'edifici. No eren molt notables, però amb tot, donaven al conjunt un aspecte més lleuger i elegant, que feia preveure un canvi en tots els models arquitectònics. La cosa fou aviat un fet; encara que abans tingué que passar-se per un temps de transició que es caracteritza principalment per la convivència d'ambdós models. D'aquest període, es passà a la plenitud d'un nou estil arquitectònic, que regnaria als països occidentals durant els segles XIII, XIV i XV. Ens referim a l'art gòtic.

L'estructura de les construccions religioses de l'art gòtic recorda somerament un tipus que s'anomenava basilical, tipus que ja imperava en l'art romànic. Consistia en un gran edifici de base rectangular, tallada en dos renglers de columnes que la dividien en tres naus. Dedicats primerament a fins mercantils (borsa, mercat...), aquests edificis foren cedits als cristians per a celebrar-hi les cerimònies del culte; posteriorment els prosèlits de Crist, els modificaren augmentant la construcció de molt diverses maneres.

L'art gòtic, repetim, recorda aquest tipus, encara que exteriorment l'aspecte abrupte i massís ha desaparegut per complet, donant lloc a un edifici bellugadís i lleuger, amb abundància de torres, cúpules, cimboris...

Mirat amb més detall l'art gòtic es caracteritza per l'anomenada volta de creueria, arcs que sortint de les columnes es creuen en l'anomenada clau de volta; els arcs són dels anomenats de dos centres o vulgarment de punta d'ametlla; graciosos i abundants finestrals tallen les senzilles parets, els quals,

junt amb el rosetó (finestra circular) o rosetons de la façana, són les que, amb llur tèbia claror il·luminen les naus de l'església; superbes i airoses columnes sostenen el trebol i per aguantar el pes d'aquestes i l'empenta dels arcs es troben uns reforços anomenats arcs botants, que van de la nau major a uns sòlids pilans anomenats contraforts.

Al segle XV, l'edifici es complicà extraordinàriament i tingué de deixar pas a un nou estil d'arquitectura renaixentista.

I per a completar-ho sols cal citar les catedrals de «Notre Dame» de Paris, Amiens i Reims, màxima representació de la bellesa de l'art gòtic i les no menys superbes de Lleó, Burgos, Toledo i d'altres, que amb el segell impecable de l'originalitat espanyola eleven lluis abruptes puntes en ofrena al Creador...

* * *

Ultra les construccions religioses, apareixen els edificis de caràcter civil com enlairadors de l'art gòtic, entre les quals abunden les institucions municipals. Lleida s'honora també de posseir algunes humils representacions de l'art gòtic entre les quals citarem l'antic Hospital de Santa Maria, convertit avui en Museu i Institut a la vegada.

Aquest edifici fou construït al segle XV establint-s'hi un hospital que no ha estat traslladat al nou estatge fins al nostre segle. El pla de la construcció pot considerar-se com un quadre tancat per unes parets fortes i abruptes, que es diferencien de les construccions religioses per la manca de finestres i per la seva poca ornamentació. Amb tot, a la façana podem observar-hi alguns detalls que denoten una elegància fina i penetrada dels quals cal citar una formosíssima capella que es troba a la part superior de la porta principal, també molt ben ornamentada. De les tres plantes amb que compta l'edifici els dos superiors no ofereixen cap document artístic, doncs han estat totalment reformats, però les sales de la planta baixa i el pati conserven els detalls que caracteritzen l'arquitectura gòtica. El pati està situat a la part central de l'edifici i està rodejat de les allargassades naus on actualment hi està instal·lat el Museu. De forma també quadrada, dit pati es caracteritza per posseir una espècie de galeria a l'altura del primer pis, d'on neixen unes columnes acabades en arcs gòtics, que aguanten la teulada i donen al conjunt un aspecte molt atrevit.

La luna nueva

(Comentarios al libro «*Poemas de niños*» por Rabindranath Tagore, poeta bengalí, educador de juventudes).

Poeta: cómo aroman tus páginas infantiles en la dulce poesía de la juventud candorosa! ¡Cómo se siente resbalar, la dulzura de mieles en el corazón, al leer tus encantadores Poemas!

Luz y ritmo, fluye a los labios una sonrisa de paz: la paz de tus sonatas, cuando hechas *alma* tus canciones, surge la epifanía de tus cantos, como rayos de sol acariciadores, como un abrazo amical de despedida, como un raudo vuelo de golondrinas...

Y leyendo el libro del poeta silenciosamente, se participa en la unción devota de los cantos sublimes que llenan el alma de un sedante sentir cadencioso...

Canciones para los niños, fué mejor nuncio de tus bondades magnánimas, si has desglosado tu, — oh poeta sublime! — tu vida toda, por ellos y para ellos solamente.

Partiste a pedazos tu corazón de *niño grande*, tu corazón infantilizado, aureolando con tu luz los delicados corazoncitos de tus pequeñuelos.

Tiernos pequeñuelos, de mirada tierna que balbucean torpemente palabras pequeñas de conceptos grandes, con la tierna inocencia de sus cortos años, como su andar reposado y resbalón, o como sus juegos afanosos y halagüeños, puros como su desnudez,... vestiditos de rosa, de blanco, de azul, guardando todas sus ilusiones alocadas: mariposas, flores y besos...

Fuiste sacerdote para sus ritos. Te consagraste a ellos y las rosaedas vernaes ciñéronte el solio de tu pueril majestad, cual Emperador de un cuento de hadas.

Dedicaste todo tu cariño a los niños y te enfloraste en cánticos que surgieron de tu lira, como al sacudir el céfiro el almendro en flor, las doradas

A les sales podem veure-hi clarament ço que hem anomenat volta de creueria i clau de volta, molt ben completat pels arcs ojivals o de dos centres.

I això és en resum el que resta d'interessant en el nostre volgut monument artístic: antic Hospital de Santa Maria.

JOAN VALLS B.
Quart curs.

abejillas en una tarde de primavera... La palabra *Madre* tiene en tus páginas un sentido de infinitos consuelos y es en ti: Demeter y Flora y Pomona y Cibeles....

Sin ella, — la santa Madre — el mundo de los niños sería un triste guiñol de maniqués abrigado bajo el dombo de un cielo fosco. Santa Madona, protectora estela de paz y de cariño que brilla en la noche clara de sus sueños, en el mar de su aquietada vida y navega por frágiles rutas en el ignorado sino.

Santa Madre, la cantada por el poeta, que de su carne sonrosó su carnecita de nardo en flor y sus manecitas de nácar y su carita de rosa... Y al abrigar aquel pétalo de su vida, veía el cielo más purísimo y el sol más esplendente y alabó al Señor de los mundos y de los designios terrenales.

Lloró la Madre con él — con el niño de sus ilusiones, — con él aprendió a querer y a sentir la vida que se adentraba en el alma en un beso materno y en las penumbras de la noche le sorprendió la Luna, acariciándole en su regazo, con sus manecitas en su corazón y el arrullo de sus canciones de esposa y de enamorada.

* * *

Poeta, cantor de los débiles niñines: tú que cantas a todos los pequeñuelos de distintos países que balbucean diversos idiomas, que desglosaste tu vida para ellos: tienes en el triunfo de sus alegrías tu premio mejor.

Para ti, te ofrendarán agradecidos, el dulce enseñar de sus emociones, de sus juegos, de sus travesuras, de sus golosinas y de sus locuras...

«Hay una flor amarilla de champaca, sobre tu pecho dolorido y una nueva estrella bajo tu resurrección».

Gran poeta bengalí, nuevo Mago del Oriente, así es tu pequeño libro y tu grande obra!

J. SANTAMARIA.

Ex-alumno.

Estudiant!

la teva revista és

“ INSTITUT “

Pro-paz

Ya tocan los clarines; en la calle se establece un gran alboroto; dentro de las casas se oyen grandes sollozos, y la ciudad entera está emocionada, asomándose a los balcones, puertas y calles para ver pasar a los militares.

Día triste, día lleno de emociones, y en todos los corazones se levanta un grito patriótico y una muda pero sublime oración para aquellos valerosos soldados que van a exponer sus vidas para la riqueza de un país, o para agregar o defender un territorio de la corona de su rey...

El esposo, con ardorosos besos y abrazos se despidió de su esposa, de sus hijos, y al dejar el umbral de la puerta, vuelve sus ojos hacia aquellos seres queridos; una lágrima se asoma en ellos, cruel es dejar aquella casa, pero el deber le llama y venciendo aunque con gran esfuerzo el latido de su corazón, deja aquellos seres a los que quizá jamás verá.

Una madre estrechando contra su pecho a su único hijo, bañando su rostro con las lágrimas que brotan de su corazón, trata en vano de separarse de él, y no obstante el deber le llama, y con gran y supremo esfuerzo, dejándole libre de su abrazo, deja que se marcha... quizá para no verle jamás.

¡Pobre madre! al marchar su hijo, único sostén de su vida, le ha marchado el corazón y sufre, y sufrirá hasta que otra vez pueda estrecharlo contra su pecho, y oiga la voz de su hijo que le diga: madre, ya estoy aquí...

* * *

La guerra, ha terminado después de horribles luchas en las que la mitad de los combatientes han perecido.

El pueblo, muy alegre por la victoria que sus soldados han alcanzado salen a esperarlos: las campanas repican al vuelo; en todas las calles hay gentío que espera impaciente y por fin los militares llegan.

El pueblo los aclama con gran entusiasmo, y todos los ojos buscan con anhelo a los rostros queridos que tanto tiempo han llorado.

Algunos, al verlos, se echan a sus brazos estrechándose tan fuerte que demuestra claramente lo esperado que era este abrazo de parte de los dos.

Aquella madre, busca, con avidez el rostro de

Obtención del radi

Bastante caldría hablar d'aquest mineral, el qual és fill d'una obtenció molt dificultosa; mes no gastem ací tot un conjunt d'explicacions massa perllongades, puix es tracta solament d'exposar un article senzill i de coneixements encara pobres com són els meus.

El radi, mineral al que molts dels propietaris que practiquen aquesta indústria han procurat guardarse tota mena de fórmules d'obtenció i practicar aquesta fabricació d'una fàisó bastant secreta. Puix amb molta raó val la pena de guardar-se el procediment; car tan sols mig gram d'aquest mineral podria ocasionar una puja o baixa de més de 300 mil pessetes.

No obstant es pot exposar alguna fórmula coneguda com a obtenció del radi.

En els llocs on es porta a cap aquesta tasca són transportats, primerament les roques i materials que contenen aquest producte; es col·loquen en un recipient on puguin ésser rentats amb aigua primerament, produint-se d'aquesta manera la neteja de les matèries terroses; després se'l tracta amb àcid sulfúric diluït perquè aquest disolgui l'urani el qual

su hijo, recorre en vano la mirada por todos los soldados, y su corazón late cada vez que le parece que aquel rostro es el de su hijo. No lo encuentra, vuelve a mirar, pero su hijo no está: ha muerto.

Entonces los latidos de su corazón que siempre habían latido al unísono de los de su hijo, cesan de latir, sus ojos se nublan y por el cruel dolor que la muerte de su hijo le causa muere la pobre viejecita.

Y estas escenas se repiten cada momento ya por una madre, ya por una esposa, y aun habrá alguien que osará decir que la guerra es buena, que a ella se debe la riqueza del país, pero ¿qué importa que el país sea un poco más rico, que tenga más poder, si sus habitantes se degeneran, si sufren un gran dolor al perder sus seres queridos por los horrores de la guerra? ¿Qué importa? No, la guerra no es buena, la guerra es horrorosa, causa grandes estragos, aunque por ella aumente el poder del país. ¿Y aun habrá alguien, que se atreva a publicar, que se atreva a decir en voz alta que la guerra es buena?

CARMEN IGLESIAS.

Cuarto curso.

Tots Sants

Ja s'ha acabat l'estiu i amb el setembre ha entrat la tardor, ombrívola, seriosa, com la tardor de la vida. I, en marxant, l'estiu ens ha deixat una munió de records i d'impressions...

I a mitja tardor, esdevé aquesta diada, senzilla, amb una nit amarada de joia i benaurança, d'íntim plaer i de culte i enlairament de tradicions nostrades.

* * *

Quan comencen a venir ja els primers freds

és també un mineral integrant de la composició de les roques. Aquest primer producte se l'aplica tot seguit a una solució de sosa bullent, i així, aquesta disol el plom, l'albúmina i el silici que contenen aquelles roques.

En segon lloc l'urani és sotmés a l'acció de l'àcid clorhídric, perquè d'aquest modo disolgui altres substàncies.

Eixos productes integrants de la disolució de sulfats es barregen amb carbonats sòdics en solució bullent i després, mitjançant gran nombre de reaccions es converteixen en clorur de bari i de radi.

Tot aquest conjunt de treballs s'han produït en un període d'uns deu dies i en els quals s'ha efectuat un maneig proporcional d'uns 800 mil litres d'aigua per efectuar la neteja d'uns 400 mil quilos de mineral, demés de la combinació necessària d'uns cent mil litres de líquid que contínuament actuen en aquestes transformacions.

Com ja queda expressat anteriorment, el producte resultant de totes aquestes és un clorur de bari i de radi. Aquest clorur és transportat al laboratori en el qual es separen l'un de l'altre pel procediment de cristallització fraccionada (fonamentat en la diferència de la solubilitat de les dues sals). Així essent més soluble el clorur de bari que el de radi, en els cristalls obtinguts s'observaran una quantitat major d'aquest últim; tornant a disoldre aquests cristalls en aigua calenta i cristallitzats altra vegada per refredament un nou cos encara més ric en radi. Puix si aquestes operacions es repeteixen contínuament s'obtindrà un producte més net.

D'aquest producte en resulta el radi el qual és transportat després als hospitals i llocs de més compromís i necessitat per a la curació de moltes malalties i molt especialment, el càncer.

EDUARD MESALLES.

(que, segons diu l'aforisme popular «Per Tots Sants, capes i mocadors grans» obliga a treure els abrics i les bufandes, i a embolcallar-se fortament), ve també una jornada de calor, de recolliment, d'enlairament de la vida pacífica i tranquil·la de la llar.

Mentre a fora, una fresca penetrant i fina va refredant l'ambient, sota una immensa volta blau-fosc; atapeïda d'estels, que miren la joia de la Terra, a dintre, a l'espetec del roure anyós que es crema a l'escó els cossos s'entibien, amarats d'aquesta incomparable sensació de benestar de la vida casolana.

Mentre hom sopa, les castanyes es torren i salten dintre una grossa paella foradada, fent la diversió dels petits; i un cop acabat el sopar, quan són portades a la taula, els infants no es poden aguantar: salten, brinquen, criden, mentre l'avi els contempla encisat, amb un somriure a flor de llavis.

I els panellets!... És clar, també ha d'haver-hi panellets, i mistela, i vi ranci, que sols és un dia a l'any!

Després, és l'avi el que ha de distreure els petits. Perquè, ells no considerarien la castanyada i la festa ben feta, si l'avi no desgranés, poc a poc, amb aquella veu fluixa, que se li escapa pels forats que deixen les dents que li van marxant, i que ells tant coneixen, aquelles valenties del «Peret sense por» o aquells esfereïdors contes del «Sésamo ábrete».

I allà, dintre la llar, bo i fent petar castanyes, el temps passa i els menuts s'adormen. No han pogut resistir per més temps l'esforç de mantenir-se desperts, i els seus ulls, com dos estels, al despuntar la nova jornada s'han aclucat.

I fora, xiula el vent, més fort que abans, i les estrelles i la lluna, amb més lluentor, segueixen il·luminant la Terra, que viu un d'aquests dies tan escassos, en què quasi tot sembla posseir un optimisme rebossant, i un simpàtic color rosa.

No obstant, per dissort, no tot ho és. Quants n'hi ha que sols esperen la diada de Tots Sants, per a anar a depositar a la tomba del familiar, traspassat per a sempre, un pomell de flors, endolades, tristes, com el fi de la nostra vida, i una oració senzilla, musitada amb el cor contret i amb els ulls plorosos!

Quants n'hem vist!

Festa de Tots Sants; plors i rialles. Que de tot hi ha abastament!...

JAUME CANEIA.

Quart curs.

Visió de port

En la porpra atzur d'un cel
que es despulla als perfils d'una gavina,
bé, s'hi veu un estel
groc en plujes de xardor.

Pugna el miratge amb la llum
per sortir d'una lluisor estrofolària.
Ametista d'aigües, dissoltes en fum
d'un puntal plantat de fàbrica.

Llessamins de rosa a la pendent
d'una vertical de costa.

Udols d'un forat de vapor, que marxa ;
mocadors al vent.

¡ Adeu ! d'un somriure roig i blanc
i esquitx d'ànimes en l'esperança.

Volves carbòniques als espais del port ;
pals de grua que giren,
amb caixes i ferros que volen.

Llacs de molsa
i amor de l'aura que ens porta
un capvespre assolellat.

E. MESALLES

Un pla... un Institut

Els estudiants que actualment cursem el quart curs del Batxillerat a l'Institut de Lleida, ens hem vist lloats força vegades, pels senyors catedràtics, de bons estudiants. No sé si passa el mateix als altres; suposem-ho.

Es que serà per l'encert del nou pla? Serà per la bona organització de les classes?

A la primera pregunta, en quant al nostre cas, quasibé respondria, rodonament que *no*. I diria que no per la raó que si bé nosaltres hem fet els tres cursos precedents baix el nou pla, el curs 1932-33 tenia un caire i el curs 1933-34 aquest caire fou modificat i, en conseqüència és modificaren els programes, i, per si això no fos prou en començar el tercer curs (any 1934), aparegué una altra modificació que sembla que ha d'ésser el pla definitiu.

Doncs bé; aquests canvis, han pertorbat notablement la nostra marxa, ja que els programes ara vigents, per als cursos primer i segon, són diferents dels que nosaltres vàrem seguir, i encara el del primer i segon curs que nosaltres seguïrem, no pertanyien al mateix pla. Això, en un pla com els anteriors, no cíclics, no tindria la importància que té en un pla cíclic, ja que en aquest, s'ha de començar per uns fonaments, i damunt d'aquests bastir-hi la construcció Batxillerat gradualment, aixecant-la cada curs una mica, i com he dit, nosaltres férem els fonaments segons un pla, aixecàrem un pis segons un altre i després continuem amb un altre que ens diuen definitiu. Jutgin els lectors com quedaria una construcció que fos bastida conforme a una tal diversitat de plans. Fóra motiu per al lluïment dels artistes? De la mateixa manera ens ha afavorit a nosaltres.

A la segona pregunta respondria amb idèntica paraula. De tothom és coneguda la situació de l'Institut. Manca de locals i en conseqüència desorganització de les classes. Examinem el nostre cas: hi ha dies que la primera classe la tenim a les vuit del matí i sortim de la darrera a les vuit del vespre. Entre les dotze hores en fem cinc de classe. Això d'haver de fer un viatge més a l'Institut, ens reporta póc menys d'una hora perduda inútilment; és a dir, una hora diària que si tinguéssim uns altres locals, no perdríem. Aquesta mena d'horari, porta una notable desorganització dels horaris dels col·legis i a la distribució del temps d'aquells alumnes que no vagin a cap d'ells.

En fi, que cap de les qüestions anteriors ens afavoreix. Nosaltres, de mi en puc respondre, procurem ésser uns estudiants com cal, i si ho aconseguim com diuen els senyors catedràtics (cosa que no sé si creure-m'ho), per què no podríem desenrotllar-nos en un ambient més favorable en lo possible, és a dir, per què no podríem tenir locals a propòsit per a la instal·lació d'un Institut com cal i mereix Lleida?

* * *

Després d'haver escrit el què precedeix, ha aparegut una nova, segons la qual, s'obre un concurs per al projecte

Pinceladas humanas

Silencio por todas partes. Los pájaros no cantan, los árboles no tienen bella alegría, son solamente los cipreses los dueños absolutos de este sepulcral lugar. Unas paredes de blanco colorido circundan, cerrándolo completamente, lo que antes fué campo de doradas mieses y hoy es el sitio del reposo eterno de seres humanas que dejaron de ser lo que antes fueron.

Todo está lleno de cruces: Unas de simple madera, otras de oxidado hierro. Levantándose soberbio, como si guardase restos de diferentes criaturas, un majestuoso y fausto panteón.

La hierba malsana y las flores carderas, llenan por completo el espacio de tierra que cubre la materia de aquellos que creyeron ser algo y solamente les queda: el polvo terroso y los carcomidos huesos. ¿Qué es la vida? ¿qué son las pasiones humanas? ¿qué somos, en fin, nosotros? Un cementerio, os responderá.

La visión cambia, me despierto de estos tristes pensamientos, y veo, como fantasioso visionario, cuatro rubias cabecitas angelicales que se han puesto delante de la sencilla reja del cerrado fúnebre lugar, que parecen mirar extasiadas, un punto — ¿una cruz? — no muy lejano, que debe recordarles recuerdos tristísimos. Me acerco cauteloso; no soy visto, una lágrima más, aparece en los ojos encarnados del llanto sin duda, derramada para aquél que tanto quisieron: ¿padre? ¿madre?, no sé, no puedo resistir la visión y me aparto, quiero marchar, lloraría como ellos, pero no puedo: ¡Soy hombre!

Y mientras despacio me voy alejando, delante la reja los cuatro se han arrodillado, y el viento trae, mientras la noche cierra, el arrullo místico de una sencilla oración.

Aun resonaba el eco de unos recios aldabonazos dados en la puerta casera, cuando un grito estridente impresionó la membrana timpánica: ¡Papaaa!... Volvióse a oír repetir el grito alegre que rasgó el aire, mientras corriendo aparecía llevado de la mano, un hermoso angelito de pocos meses. Un rudo trabajador apareció risueño en la puerta y en seguida cuatro brazos se le abrazaron al cuello, en tanto que tres seres más, venían a participar de la llegada de aquel que llamaban padre.

Pili se llamaba la más pequeña, diminutivo de Pilarín,

de construcció del nou edifici. He llegit quelcom referent a com deu construir-se, de lo que n'he quedat molt satisfet. Quan sigui acabat, serà un edifici com cal. Celebraria que això succeís aviat, per tal que, com més aviat millor, els estudiants del Batxillerat, puguin desenvolupar-se en unes condicions més adients que les nostres, ço que prometen les característiques del concurs de projectes per a la construcció del nou edifici.

MARIAN BACH.
Quart curs.

LICEU ESCOLAR

LLEIDA

Ingrés al Batxillerat i al Magisteri

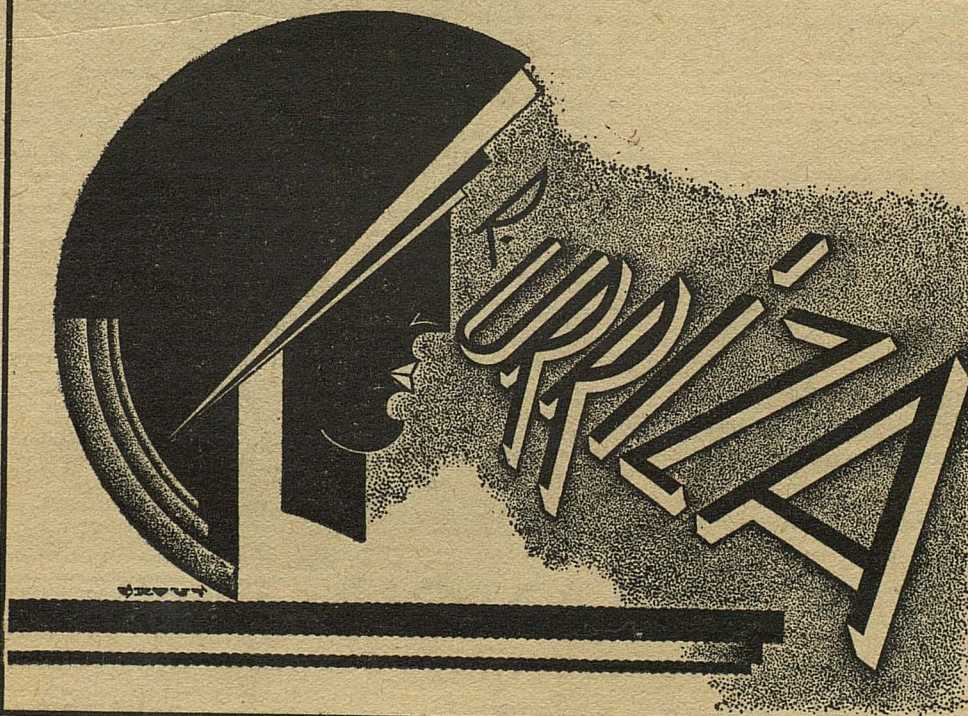
Preparació de totes
les assignatures del
Batxillerat

BLONDEL, 9

TELEFON 1801

Alumnes interns i externs

LIBRERIA - PAPELERIA

HAGA VD. ENCUADERNAR
SUS LIBROS
EN LOS TALLERES DE

R. URRIZA

CABALLEROS, 11
LÉRIDA